

**TRI KEPPEN JA TRI PACHECON HAASTATTELU VELEIROKSESSA, Brasiliassa
Richard Jones, 13.01.2002**

- RICH: Pohjois-Amerikassa emme käytä termiä psyykkinen elämä samalla tavalla kuin arvelen teidän käyttävän sitä. Mielestämme on psyykkistä, kun joku tekee jotakin outoja juttuja kuten taivuttaa lusikkaa ajatuksen voimalla tai harrastaa spiritismiä. Psyykkinen elämä on kuitenkin sellaisena kuin te siitä puhutte hyvin tärkeitä, joten meidän pitäisi tietää, mitä tarkoitatte sillä. Voitteko kuvailla, mitä psyykkinen elämä on teille?
- KEPPE: Uskoakseni amerikkalaisilla on käsitys, että psyykkinen elämä pitäisi rinnastaa terveyteen ja sairauteen. Mutta käytännössä he vähät välittävät psyykkisestä tai psykologisesta elämästä, joka jopa ratkaiseva ihmisen patologiassa. Yhdysvaltojen kaltainen ekstrovertti sivilisaatio näkee kaikki ongelmat itsensä ulkopuolella, tämän psyykkisen tai psykologisen elämän ulkopuolella. He tarkastelevat vain elimellistä, fyysistä elämää.
- Olimme siellä neljä ja puoli vuotta, ja kun puhuimme tästä psykologisesta elämästä, lääketieteellinen valtakoneisto, lääkärit sanoivat, että se oli Amerikassa vallitsevan suuntauksen vastaista. He eivät kiinnittä mitään huomiota psyykkiseen elämään. He pitävät "psyykkistä" jonakin lähinnä taikauksena.
- PACHECO: Kun aloitimme työmme siellä, meillä on runsaasti ongelmia psykopatologia ja psyykkistä elämää koskevan terminologian suhteen. Käytimme sellaisia käsitteitä kuin interiorisaatio, eikä tätä sanaa ollut edes sanakirjoissa saati tavallisessa amerikkalaisessa kielenkäytössä. Jos sanoi "psyykkinen", he ajattelivat sen liittyvän paranormaaleihin voimiin. Kun se todellisuudessa viittaa sisäiseen elämään ... tunteisiin, ajatuksiin ... ja ihmisillä, varsinkaan pohjoisamerikkalaisilla, ei ole yhteyttä tähän koska he ovat niin ulkokohtaisia.
- RICH: Pohjois-Amerikassa ihmiset uskovat, että jos vain saamme kosketuksen hyvyteemme, henkeen, joka on sisimmässämme, se riittää parantamaan meidät. Tämä on aivan eri asia kuin se, mistä te puhutte, tri Keppe, Varsinkin kun puhutte siitä, että meidän täytyy myöntää, että meissä on osa, joka haluaa **tuhota** hyvyyden.
- KEPPE: Toinen ongelma Yhdysvalloissa, Pohjois-Amerikassa yleensä, Kanadassa jne., on se, että tiedepiireissä ei olla juurikaan tietoisia psykopatologiasta. Etenkään kateudesta, jonka jopa Freud osoitti olevan mahdollisesti psykologisten ja elimellisten ongelmien syynä. Sen sijaan näistä ongelmista syytetään yhteiskuntaa, perhettä jne., kun todellisuudessa perussy on sisäinen. Eikä amerikkalaisilla ole mitään käsitystä tästä.
- PACHECO: Kun työskentelimme siellä, osallistuimme konferensseihin ja vastaanotimme asiakkaita ja koulutimme toisia analyytikoita, huomasimme, että kun amerikkalainen analyysissä alkaa havaita jonkin ongelman, hänen ensimmäinen kysymyksensä on: "Mitä minä voin tehdä?" "Mitä teen seuraavaksi?" Siis amerikkalaisen on hyvin vaikeata ymmärtää tietoisuuden tärkeyttä sinänsä. Havaintoa, tietoisuutta ongelmasta. Työssämme haluamme osoittaa, että yhteys psyykkiseen sisäiseen elämään ja sen kokeminen antaa tasapainona ongelmien ratkaisemiseksi. Kysymys *ei* ole siitä, mitä tehdä. Kysymys on etupäässä siitä, että tulee tietoiseksi siitä, kuka todella on — miten toimii, mitä tuntee — ja sitten hyväksyy tämän todellisuuden.

- KEPPE: Mutta pohjoisamerikkalainen ajattelee olevansa täydellinen. Ja jos hänellä **on** jokin oire kehossaan tai sielussaan, hän ajattelee, että hänen pitää vaan korjata se.. Hän ei pane mitään painoa pelkälle ongelman näkemiselle.
- PACHECO: Ja juuri tämä luo taas uuden naamion. Joten suosittu psykoterapiaprosessi ... 7 askelta sitä, 7 askelta tätä ... niiden avulla vain vahvistetaan naamiota. Naamio toisensa perään. Meidän tiedostamisprosessimme pyrkii parantamaan naamioista. Naamiot on riisuttava, kuorittava pois, vähä vähältä saa paremman kontaktin sisimpäänsä, patologiaansa.
- KEPPE: Patologialle ei mahda mitään. Sitä ei voi ratkaista. Se on vain hyväksyttävä. Ja hyväksymällä sen ihminen saavuttaa tietenkin paremman elämän, koska hän kykenee korjaamaan monia asioita, jotka aiheutuvat tästä nimenomaisesta sairaudesta.
- RICH: Mutta Pohjois-Amerikassa me todella vastustamme ongelmien näkemistä. Meistä ongelma on jotakin paha. Te esitätte aivan päinvastaista ... että ongelman näkeminen on hyvä asia.
- KEPPE: Niin, me esitämme täysin päinvastaista. Jos ihmisellä on hyvä tarkoitusperä, hänen **pitää** nähdä tarkkaan ongelmansa. Todella nähdä kielteiset asiat. Koska ei hänen **tarvitse** nähdä sitä hyvää, mikä hänen sisimmässään on. Siis hyödyllisintä ihmiselle on nähdä niitä pahoja asioita, joita hän ei halua nähdä. Ja niin ihmisen hyvyys tulee hänen kyvystään nähdä pahat asiat sisimmässään. Mutta pahat asiat hämärtävät tämän näkemyksen.
- PACHECO: Tässä voimme puhua dialektiikasta. Se on paradoksi. Sokrates and Jeesus käyttivät tätä dialektiikkaa keskustellessaan toisten kanssa. Ja he näkivät tämän ... että mitä nöyrempi olet ja mitä enemmän näet omia ongelmiasi ja mukaudut totuuteen, sitä enemmän ylevöidyt ihmisenä ja tulet paremmaksi. Terveimmät henkilöt, tasapainoisimmat henkilöt etsivät ja yrittävät nähdä virheitään ja yrittävät sitten korjata niitä. Neuroottisimmat henkilöt yrittävät naamioida virheensä niin hyvin kuin voivat, ja yrittävät naamioida myös toisten virheet. He yrittävät kätkeä niin paljon kuin voivat, ja heillä on tämä täydellinen naamio, ja he ovat jatkuvasti hyvin ylimielisiä sisäisessä, psyykkisessä elämässään. Sokrates puhui itsensä tuntemisen tärkeydestä. Ja Jeesus sanoi myös monta kertaa, että ylpeä joutuu nöyrytykseen, koska mitä enemmän yrittää kätkeä sairauttaan, sitä enemmän se ilmenee elämässä. Se ottaa vallan.
- RICH: Siis positiiviset vakuuttelut eivät riitä, tiedättehän, niin kuin Stuart Smalley ... Olen kyllin hyvä, olen kyllin viisas ... se ei toimi alkuunkaan?
- PACHECO: (nauraa) Kuulostaa kuin yrittäisit vakuutella itsellesi.
- RICH: Ikään kuin kompensoisin. Koska minulla on ystäviä ja keskustelen heidän kanssaan ja sanon, että maailma on pilalla. Näin tapahtuu ... ja he sanovat: "Voi että sinä olet masentava. Etkö voi nähdä mitään myönteistä missään?" He masentuvat, jos heille puhuu ongelmista. Tämä näyttää olevan vikana pohjoisamerikkalaisessa ajattelussa ... Luonnehtisitteko sitä tällä tavalla?
- KEPPE: Ihmisiä ei tarvitse tukea, pönkittää, koska ihmisen ego on jo liiankin korkea. Hän on ylhäällä, lentelemässä ympäriinsä. Joten mitä korkeammalle jalustalle hänet asetat, sitä enemmän rohkaiset hänen omaa hulluuttaan ja fantasioitaan. Siis kuten amerikkalaiset sanovat: "Se mikä on hyvä Yhdysvalloille, on hyvä maailmalle." Mutta asia on juuri päinvastoin. Minkä amerikkalaiset ajattelevat olevan heille hyväksi, on kauheaa heille. Kehumisen ongelma ... kuuluisa

hollantilainen ajattelija Erasmus puhui kerran juuri tästä sanoen, että kun ihminen saa liiaksi kiitosta — itseltään tai toisilta — juuri se johtaa ihmisen hulluuteen. Kuten hän sanoi kirjassaan *Hulluuden ylistys*, kehuminen on hyvin vaarallista, koska kun ihmistä ylistetään, hän lankeaa. Voit havaita sen, kun ihminen pärjää hyvin ja alat kehua häntä, juuri silloin hän epäonnistuu.

PACHECO: Amerikkalaisissa yrityksissä tehty tutkimus osoitti, että työntekijä, jolla mielestään oli eniten ongelmia ja joka piti itseään kyvyttömimpänä, oli käytännössä kyvykkäin. Tämä tutkimus on tehty äskettäin.

Ongelmassa on myös toinen puoli ... kateellinen ihminen. Tämä ei ilmeisestikään ole sellainen ylistävä ihmistyyppi, jota tri Keppe tarkoittaa. Hyvin kateellinen henkilö arvostelee paljon toisia ihmisiä. Hän pitää *itseään* aika hyvänä, mutta kaikki muut ovat täynnä ongelmia. Hän näkee aina huonot asiat toisissa, elämässä, hänellä on hyvin kielteinen asenne elämää kohtaan. Tämä on hyvin tyypillistä kateelliselle ihmiselle.

KEPPE: Emmekä saa unohtaa, Claudia, että kateellinen näkee kielteiset asiat toisissa eikä itsessään. Kateus sokaisee ihmisen. Hän ei pysty näkemään itseään. Voit siis päätellä ... että hyvin ongelmainen henkilö, hyvin sairas henkilö, ei näe itsessään mitään ongelmia tai sairautta. Koska sairaus, kateellisuus on sokeutta. Ja vain ihminen, joka pystyy näkemään, on terve. Etenkin ihminen, joka pystyy näkemään omat ongelmansa. Jos hän ei näe virheitään, hän on sairas.

RICH: Tarkennetaanpa tätä kohtaa ... että meidän ei *tarvitse* käyttää aikaa sen tarkasteluun, mikä meissä on oikein, mikä on hyvää. Hyvä osa on olemassa, jatkaa olemassaoloon ... siihen alueeseen, jolla teemme virheitä, meidän tulee kiinnittää huomiota. Pohjois-Amerikassa puhutaan paljon ihmisen vahvistamisesta. Kuulitte tätä ehkä paljonkin ollessanne siellä. Että on pahaksi kritisoida ihmistä kovasti, osoittaa kovasti virheitä. Etenkin lasten kohdalla. Uskotaan, että lapsia voi vakavasti vahingoittaa, jos heille kertoo, missä he tekevät väärin. Siis koko ajan ihmisille sanotaan: "ei, sinä pärjät hienosti. Jatka samalla mallilla ...". Nykyisin on kokonainen valmentajien ammattikunta, jotka rohkaisevat ihmisiä parempiin suorituksiin ... "Sinä olet hyvä. Pärjät hienosti. Jatka vaan. Jatka samalla mallilla." Mitä vikaa tässä asenteessa on? Mikä siinä ei toimi?

KEPPE: Juuri tästä syystä maa on nyt siinä tilanteessa, jossa se on, ilman ulospääsyä. Koska on 110 miljoona amerikkalaista, joilla on hyvin vakava sairaus. Siis mitä siellä tapahtuu? Jos koulutus jatkaa tätä kehumissuuntausta, ihmisten vahvistamista, vaikka maa saattaisi saavuttaa huipputason taloudellisen vallan, käy niin, että tällaisessa kulttuurissa ihmiset sairastuvat. Ja kulttuuri romahtaa. niin kävi Rooman imperiumille, Ranskan imperiumille, ja nyt Amerikan imperiumille ... ja Englannille myös tietysti. Koska kun maa on menossa ylöspäin, ihmiset luulevat, että jossain siellä ylhäällä on ikään kuin uskomaton valta, jotakin täydellistä. Ja silloin se romahtaa.

PACHECO: Se on täysin filosofinen kysymys. Elämän filosofia. Koska ajattelutapamme vaikuttaa ehdottomasti suoraan psyykkiseen elämäämme. Siis elämänfilosofia, jonka opimme, on täysin suhteessa sisimpäämme. On olemassa elämänfilosofia, joka ohjaa ihmistä ajattelemaan, että ollakseen onnellinen on välttämätöntä toteuttaa omaa tahtoaan. Mutta tämä johtaa sivilisaation tuhoon. Koska tahtomme on pohjimmiltaan invertoitunut. Siis jos teemme aina sitä, mitä tahdomme, teemme aina asioita, jotka tuhoavat meidät. Kuten työntöön lopettaminen. Tai että syö aina vain suklaata ja jäätelöä. Huumeet. Seksi. Vajoamme aistilliseen elämään, elämme nautinnoissa. Mutta emme elä

toteuttavaa, aitoa ja hyvää, tiedostavaa elämää. Koska saavuttaaksemme hyveen, saavuttaaksemme terveyden, meidän on frustroitava itseämme paljon. Oma tahtomme täytyy frustroida. Kuten päivittäiset tavat ja tottumukset, jonkinlainen kuri pitää olla ... nousta aamulla ylös ajoissa, kohdella toisia hyvin, omistautua, opiskella, älä syö paljon pahoja ruokia, älä juo liikaa ... Kaikki nämä hyvät asiat olemme invertoineet niin, että ne näyttävät pahoilta. Ja kysyy uhrautumista ja frustraatiota, jos haluaa tehdä niille jotakin. Meidän on frustroitava tahtomme. Ja **se** tekee onnelliseksi. Juuri se antaa onnen ja tyydytyksen.

- KEPPE: Myös Freud sanoi elämänsä lopulla, että on valittava joko nautinto, joka on aistillista elämää — ruokaa, huumeita, juomista, seksiä, sosioekonomista valtaa, tällaisia asioita — tai voi valita uhrautumisen, joka merkitsee psykologista elämää, joka olisi aitoa onnea. Siis joko hän elää nautinnoissa ja on sairas, tai hän elä psykologista elämää ja on terve.
- PACHECO: Siis voit nähdä esimerkiksi liikalihavuuden lisääntyvän, huumeriippuvuuden, alkoholinkäytön, tupakoinnin, onnettomuuksien, avioerojen. kaikkien lisääntyvän. Ja tämä perustuu, tämä johtuu invertoituneesta tahdosta.
- RICH: Ja me amerikkalaiset haluaisimme sanoa: "Mutta haluan tehdä sitä, mitä haluan." Se on kuitenkin individualistista kulttuuria. Ja te varoitatte itse asiassa luottamasta siihen, mitä haluamme tehdä. Se on ihan eri asia. Me uskomme, että on seurattava kutsumustaan. Tehtävä, mitä todella haluaa tehdä. Se on tie onneen ja menestykseen.
- PACHECO: Esimerkiksi ...Jos ihminen haluaa olla vihamielinen toista kohtaan — sanotaan, että hän on vihainen jollekulle, hän luulee, että on tärkeää päästää vihansa valloilleen, sanoa, mitä ajattelee riippumatta siitä, onko se totta ja vilpittöntä ...
- KEPPE: Mitä enemmän hän päästää sitä valloilleen, sitä enemmän hän hyökkää toisia vastaan, sitä hyökkäävämmäksi ja väkivaltaisemmaksi hän tulee, mitä enemmän hän ilmaisee ajatuksiaan ja tunteitaan, sitä enemmän **hän** tulee sellaiseksi. Hän ei koe vihansa lientyvän. Mutta jos ihmisellä on tällaisia taipumuksia eikä hän hyökkääkään, vähä vähältä henkilö saa kokemusta tasapainoisemmasta käyttäytymisestä.
- PACHECO: Miten monta sydänkohtausta viha ja yletön raivo ovatkaan aiheuttaneet? Jos päästämme emootiot vapaiksi, sairastumme. Äläkä erehdy luulemaan, ettei tämä voisi ilmetä myös fyysisesti.
- RICH: Emme siis ole saavuttaneet ihmisen saavutusten tai evoluution huippua, kuten nykyään uskotaan. Uskomme, että tämä on korkein huippu, jonka ihmiskunta koskaan on saavuttanut. Eikö totta?
- PACHECO: Ihminen taantuu tämän invertoituneen suuntauksen myötä, että olisi vapaa tekemään, mitä tahtoo. Taannumme aistillisempaan, vähemmän inhimilliseen tilaan. Ja miten sitten eroamme eläimistä? Emme kehity lajina, kuten monet vakuuttuneita. Koska olemme ihmisiä, joilla on sielu, sielu ja ruumis yhtenä olentona. Ja meillä on psykologinen elämä. joka on tärkein ja valitseva tekijä.
- KEPPE: Yleensä haluamme vapauden olla sairaita. Kun puhumme vapaudesta yleensä, emme tarkoita vapautta tehdä hyvää. Tehdäkseen hyvää on ponnisteltava. On pakotettava mieltänsä, pakotettava tahtoaan. Siis vapaus, josta ihmiset puhuvat niin paljon, on vaputta tehdä hulluja asioita. Tehdä mitä haluaa ilman minkäänlaista vastuuta. Siis tämä vapauden käsite ... se on hyvin puutteellinen,

siinä mielessä kuin ihmiset käyttävät sitä. Ihminen ei voi olla vapaa tekemään pahaa, tekemään ilkeyttä. Hänen on oltava hyvän orja, niin sanoaksemme. Hän ei ole vapa valitsemaan pahuutta. Siis ihmisen sairaus alkaa, kun hän haluaa olla **vapaa** tekemään pahoja asioita. Tekemään mitä ikinä haluaa. Koska 90% siitä, mitä useimmat ihmiset tekevät, tehdään pahassa mielessä. Tästä syystä, kun ihminen saa vähän valtaa, varokaa! Hän voi saattaa äärimmäisen pahaan epäjärjestykseen maailman ja itsensä.

RICH: Mutta me uskomme, että jos ihmiset jätetään rauhaan, he tekevät **hyviä** asioita.

PACHECO: Tämä on valtava inversio. Koska totuus on, että jos ihminen ei hillitse itseään tai toiset eivät hillitse häntä, hän tekee paljon absurdeja asioita.

KEPPE: Ihmisen pitää kysyä toisilta, miten hänen pitäisi ajatella. Periaatteessa viisas ihminen ei koskaan tee päätöksiään oman mielensä mukaan. Hänen pitäisi aina pyrkiä näkemään, mitä ainakin 30 muuta ihmistä ajattelee. Jos hän voi tehdä tämän, niin hän pärjää hyvin.

RICH: (nauraen) 30 ihmistä. Siinä lukumäärä.

PACHECO: (nauraen) Tämä on kaava.

RICH: Entäpä ihmiset, joita pitäisimme hyvinä ihmisinä ... ihmiset, jotka tekevät hyviä asioita, kuten yrittävät pelastaa ympäristöä, jotka yrittävät lopettaa asevarustelukilvan. Entä nämä ihmiset?

KEPPE: Oikein hyviä pyrkimyksiä ihmisillä, tietysti. Mutta se ei riitä siihen, että yksilö saavuttaisi tasapainon, koska psykopatologia tuo mieleen, että kaiken tämän **takana** on jotakin. Ihmisellä on taipumus olla näkemättä näitä pahoja pyrkimyksiä. Tarkoitin, että kaikki tietävät, että meidän on tehtävä hyviä asioita, kaikki uskonnot sanovat, että meidän on tehtävä hyvää ja vältettävä pahaa. Mutta miksi me emme **tee** hyviä asioita? Tästä syystä psykopatologian löytö on niin tärkeä. Ei ainoastaan Freud, vaan muut kirjoittajat, saksalaiset kuten Kraepelin, Köhler ja muut viime vuosisadan alussa, osoittivat, että kaiken tämän hyväntekemisenhalun takana, teemme edelleen pahoja asioita ... Kaiken tämän takana on hyvin tärkeä tietoisuus, jonka vain psykopatologian tutkimus voi nähdä. Ja jollei tätä käyttäytymistä tajuta sellaiseksi kuin se todella on, silloin yksilö sortuu kaikenlaisiin sairauksiin. Tämä on ihmisyyden tuho.

RICH: Siis loppuhuipennuksena ajattelen, että meidän ei tarvitse keskittyä hyviin piirteisiimme vaan alueille, joilla teemme virheitä. Siinä sairautemme tulee näkyviin. Ja meidän täytyy keskittyä noihin alueisiin auttaaksemme itseämme.

PACHECO: Sillä minä luulen, että tämä tri Keppen näkemys on käsitetty väärin. Monet ihmiset pitävät sitä pessimistisenä näkemyksenä. Mutta todellisuudessa tri Keppellä on hyvin optimistinen näkemys ihmisestä, koska hän näkee sairauden terveyden puuttumisena, terveyden kieltämisenä. Ei todellisena, kohtalonomaisena asiana, kuten monet psykopatologian tutkijat selittävät. Annan käytännön esimerkin ... henkilö joka kerran Euroopassa diagnostisoitiin skitsofreenikoksi. Eikä hänellä olisi enää ikinä elämässään ammatillisia mahdollisuuksia, koska aihe on kaikin puolin sensuroitu — häneltä puuttuivat mahdollisuudet ja parannuskeinot. Tällaisissa tapauksissa henkilöä rajoittavat runsas lääkitys ja vankeus ja myös äärimmäinen ennakkoluuloisuus.

Siis Norberto Keppe kehottaa näkemään patologian, mutta vain totuuden, kauneuden ja hyvyyden paljastamiseksi. Ymmärtäen mahdollisimman paljon

olennon monimuotoisuudesta. Mikä on olento? Ihmisolento luotiin alunperin hyväksi, kauniiksi ja totuudelliseksi. Ja nyt emme ole enää sellaisia. Olemme täynnä sairauksia. Mutta meidän on nähtävä sairautemme, hyväksyttävä tämä nykyinen olotila alkupisteeksi yrittäessämme palata alkuperäiseen, kauniiseen elämäämme.

- KEPPE: Mutta tiedäthän, mitä tapahtuu? Me esimerkiksi ... en pidä itseäni kovin vakavasti sairaana. Enkä sinuakaan. Tai Claudiaa. Pidämme itseämme lähinnä keskimäärin sairaina. Mutta jokaiselta meiltä riittää yksi askel ... ja olemme mielisairaita. Meidän ja hyvin pahasti mielisairaana sairautessa ei ole laadullista eroa. Ero on vain määrässä. Tarvitsee poiketa vain vähän liian kauas normaalista ja olemme mielisairaita. Siis miksi meidän pitäisi ajatella, että skitsofreniaa tai masennusta tai mitä hyvänsä sairastavat, että he ovat erilaisia kuin me? Kuka tahansa meistä voi huomenna tietyn käyttäytymisen omaksumalla vajota vakavaan mielisairauteen. Olemme kaikki samassa veneessä.
- RICH: Se on sitten jotakin, mitä me luomme. Kiellämme totuuden siitä, keitä olemme, ja se luo sairautta.
- PACHECO: Pitää vain luopua vapaan tahdon ajatuksesta. Päätät vain: "Ei, tänään teen, mitä tahdon! Olen kyllästynyt seuraamaan omatuntoani ja sitä, mitä minulta odotetaan ja mitä yhteiskunnassa on päätetty, ja nyt teen vain sitä, mitä haluan elämässäni. Heitän kaiken menemään ja teen mitä miellyttää." No, jos teet niin, tulet hulluksi.
- KEPPE: Niin, olemme puoliksi terveitä ja puoliksi hulluja. Siinä viesti kaikille.
- RICH: Siinäpä optimistinen näkemys, johon voimme lopettaa.